

§ 464.

Ved den her givne Regel er Spørgsmaalet om Besiddelsesretten over arresteret Gods afgjort i Overensstemmelse med, hvad der maa anses for gældende Ret. Det stemmer vistnok med Forholdets Natur, at Rekviritus ikke skal være pligtig at finde sig i, at de arresterede Ting betros Rekvirenten; ti da Rigtigheden af dennes Fordring endnu ikke er afgjort, kan hans Interesse i Tingen ikke anses for den overvejende. Derimod kan der, hvor Fogden efter de arresterede Genstandes Beskaffenhed eller Skyldnerens Person og Forhold finder Grund dertil, træffes den Sikkerhedsforanstaltning i Rekvirentens Interesse, at de arresterede Ting tages under Bevogtning enten af Fogden selv eller en af denne dertil beskikket Person.

§§ 465—471.

Der gives her nærmere Regler om Iværksættelsen af Arrest paa Person væsentlig i Overensstemmelse med den gældende Ret. Bestemmelserne i §§ 467—468 slutte sig i Hovedsagen til Konkurslovens § 165, jfr. Pl. 17de Februar 1847. Forskellen bestaar kun i dels den Forandring, som følger af Bestemmelsen om Fængslingens Ophør under de i § 468 Nr. 3 angivne Omstændigheder, dels den i § 467 fastsatte Afkortning af Fristerne for Fængslingens Varighed.

Om Afholdelsen af de med Gælds-fængsels Anvendelse forbundne Omkostninger gives der i §§ 469—471 nogle Bestemmelser, som i det væsentlige kun gaa ud paa nærmere at præcisere den gældende Rets Regler. Dog bemærkes, at Underholdspengene ere ansatte noget rundeligere, end det efter de nugældende Bestemmelser er Tilfældet.

§§ 474—480.

I disse Paragrafer indeholdes Bestemmelserne om Fremgangsmaaden ved Arrestforretningers Foretagelse samt om Proceduren under samme. Paa enkelte Afvigelser nær slutte disse Regler sig i det hele til den gældende Ret; selv hvad Proceduren angaar, er Forskellen ikke meget fremtrædende. § 474 bestemmer først, at den Rekviritus, hvormed Arrestforretningen indledes, skal fremsættes skriftlig, og giver derefter nærmere Regler om, hvilke Oplysninger om Fordringens Rigtighed der maa tilvejebringes, og hvor vidt Sikkerhedsstillelse er fornøden, for at Rekviritationen kan tages til Følge. Medens man i Retsanvendelsen forlængst er ophørt at iagttage de strænge Betingelser i Henseende til Sa-

gens Klarhed, hvortil Anvendelsen af Arrest efter Christian den Femtes Lov var knyttet, har det derimod været Genstand for delte Meninger, om Arrestens Iværksættelse efter den nugældende Ret maa betinges af, at der tilvejebringes Formodning for Rigtigheden af Rekvirentens Fordring, eller om det er berettiget at gaa saa langt bort fra Lovbogens Forskrifter, at Arrestforretningen kan forlanges fremmet imod Sikkerhedsstillelse, naar blot Fordringen ikke skønnes at være ugrundet. I det foreliggende Udkast er man ligesom i det tidligere gaaet ud fra, at den sidstnævnte Opfattelse i alt Fald er den, der stemmer bedst med Arrestinstitutets Ojemed. At den modstaaende Opfattelse, hvis den fastholdes saa skarpt, at saakaldet „*vis Formodning*“ skal være tilvejebragt, vilde medføre en væsentlig Indskrænkning i Arrestinstitutets Anvendelighed, lader sig vistnok ikke bestride. Støttes Fordringen ikke paa Haandskrift, vil det i de færreste Tilfælde være muligt for Rekvirenten at tilvejebringe en virkelig begrundet Formodning om Fordringens Rigtighed, naar Rekviritus benytter sin Ret til at holde sig borte fra Forretningen eller forholder sig tavs under denne, og Rekvirenten saaledes ikke kan hente noget Bidrag til Sagens Oplysning fra Skyldnerens egen Forklaring om dennes Sammenhæng. End ikke den Omstændighed, at Rekvirenten kan fremlægge Haandskrift for Gælden, vilde strængt taget være tilstrækkeligt til at begrunde Arrestens Iværksættelse; ti saa længe Dokumentets Ægthed ikke er godtgjort, giver det i og for sig ingen Formodning for Rigtigheden af den derpaa støttede Fordring. At lette Rekvirenten Adgangen til Sagens Oplysning ved i Lighed med Bestemmelsen i Konkurslovens § 48 at gøre det til Pligt for Rekviritus efter forudgaaende Indkaldelse at møde ved Forretningen og erklære sig over Fordringshaverens Opgivelser, vilde næppe være en fyldestgørende Udvej; ti, om der end herigennem kunde tilvejebringes den fornødne Klarhed i Sagen, vilde paa den anden Side en saaledes indledet Arrestforretning let forfejle Hensigten, som ikke sjælden kræver, at Forretningen kommer uventet. Selv om Fordringen i Henseende til Sagens Oplysning ikke strækkes saa vidt, at der skal foreligge vis Formodning, men indskrænkes dertil, at *dog nogen Sandsynlighed* for Fordringens Rigtighed maa være tilvejebragt, bliver i alt Fald den Ulempe tilbage, at Rekvirentens Adgang til at faa Arrest anvendt gøres afhængig af et meget usikkert Skøn, medens samtidig den tilsigtede Garanti for